

Σωτήρης Κακίσης

Ποιήματα

ΝΙΚΟΛΑΟΣ — ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

πῶς ἕνας ποιητής μέ τόση ζωή μέσα του μπόρεσε καί ξανοίχτηκε τόσο ὥσπου νά γίνει Αἴαντας· νά ἐνωθεῖ μέ τά κατακόρυφα σπαθιά· ἀφοῦ περὶ μενε κίολας τόσες φορές μέσα στό καλοκαίρι τῆς Βουλιαγμένης. πού βρῆκε τήν κοπέλα ἀπ' τήν Καβάλα, ἔνοχη στήν ἄγνωστη Ἰταλία κι ἔδειξε πόσο οἱ γύρω του ἐμεῖς μόνο σ' ἀναμονή μεταφραστήκαμε κι ἔλιωνε λίγο μαζί μας· χωρίς νά κλάψει ἀπ' τά μάτια του, ἔφυγε κι ἰσοπέδωσε τίς ἐποχές του

δέ ζοῦσε λοιπόν τήν ἔνταση τῶν δικῶν μου ἀναμνήσεων, δέν ἀκουμποῦσε στά δικά μου λάθη

τόρα πάνω σέ σύνεφο πού μεταφέρει τήν καινούρια του πόλη στέκεται, κι ἀργεῖ νά μιλήσει, κάποτε γυρνάει πρός τό μέρος μου:

τήν Ἐλεάννα, ψάξε τήν Ἐλεάννα πού κρύβεται, ἡ Ἰταλία σέ χωράει

φεύγω κι ἐγώ τότε ἀκολουθώντας τόν ἀδύναμο δρόμο, ὄλο βήματα ρευστά προσπύθῶ νά φυλακίσω τή γνώση τῆς ἱστορίας του, δέν ἐπιθυμῶ πράγματα πού ἴσρονται μετά τήν κίνηση τοῦ κορμιοῦ.

ΤΟ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ ΓΕΜΙΖΕΙ ΜΕ ΑΝΕΜΟ

τό περίπτερο γεμίζει μέ ἄνεμο, ἐνῶ οἱ ἐφημερίδες πού βλέπεις ἀπό μέσα, οἱ ἐφημερίδες δηλαδή τῆς τέντας του, μένουνε ἀκίνητες, τό περίπτερο γεμίζει μέ ἄνεμο.

κυνηγᾶμε τό σάλι, καί σκοντάφτουμε στά δέντρα, στίς θερμάστρες καί στίς βρύσες τοῦ περιπτέρου, μέ τόν ξένο μαρμάρينو νεροχῦτή τους στίς βρύσες τοῦ περιπτέρου.

ἀνάμεσα σέ δύο τζάμια κυνηγᾶμε τό σάλι πού ἀλλάζει καί γίνεται πολύ πρωινό ξύπνημα, καί συνδετήρας, καί νέα θηλυκά βιβλία ἐπικινδύνα.

διπλωμένο κάτω μέρος τῆς ἐφημερίδας πού μᾶς κοιτᾶ ἀνάποδα, βλέπεις νά κυνηγᾶμε τό σάλι μέσ στό περίπτερο, τίνος εἶναι τό σάλι μέσ στό περίπτερο, γιατί φυσάει ἄερας καί γιατί γεμίζει ἄνεμο καί σάλι τό περίπτερο, νά μᾶς ἀφήσει νά τρέχουμε πρός τά κεῖ, πές νά μὴν ἔρχεται τό κόκκινο σάλι, νά σκοτωθοῦμε.